

LIBRIS
CATALOGUL ÎN IARNĂ
DIAVOLUL ÎN IARNĂ

Devil in Winter
by Lisa Kleypas

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

LISA KLEYPAS

DIAVOLUL ÎN IARNĂ

Editura MIRON

CAPITOLUL 1

Londra, 1843

Sebastian, lordul St. Vincent, se uita la tînără care dăduse năvală în reședința lui din Londra și își spunea că nu o răpise pe moștenitoarea care trebuia săptămîna trecută, la Stony Cross Park.

Deși răpirea era o nouitate pe lunga listă a ticăloșilor lui, Sebastian ar fi trebuit să procedeze cu mai multă inteligență.

Privind retrospectiv, Lillian Bowman fusese o alegere prostească, dar la acel moment păruse soluția perfectă. Familia ei era bogată iar el avea probleme financiare. Iar Lillian promitea să fie focoasă în așternut, frumoasă, cu părul închis la culoare, plină de temperament. Ar fi trebuit să-și aleagă o pradă mai blîndă. Lillian Bowman, vigoroasa moștenitoare americană, îi opusese rezistență pînă în clipa în care fusese salvată de logodnicul ei, lordul Westcliff.

Domnișoara Evangeline Jenner, ființă blîndă care stătea acum în fața lui, era complet diferită

de Lillian Bowman. Sebastian o privea cu un dispreț voalat, întrebîndu-se ce anume știa despre ea. Evangeline era singurul copil al lui Ivo Jenner, proprietarul celebrului club de jocuri de noroc din Londra. Mama ei fugise cu el și abia apoi realizase greșeala făcută. Ea provenea dintr-o familie decentă dar el era un gunoi al societății. În ciuda originii ei, Evangeline ar fi reușit să se mărite bine dacă nu ar fi fost de o timiditate excesivă și nu s-ar fi bîlbîut atât de des.

Sebastian auzise destui bărbați spunînd că nu și mai doreau să încerce să poarte o discuție cu ea. Așa că o evitase și el, ceea ce nu fusese prea dificil. Timida domnișoară Jenner se ascundea mai mereu în cîte un colț. Nu-și vorbisera niciodată – și fuseseră amîndoi mulțumiți.

Acum n-o mai putea evita, însă. Domnișoara Jenner venise neinvitată la el acasă, la o oră scandalos de tîrzie. Pentru ca situația să fie și mai compromițătoare, nu era însotită. Orice fată care petrecea mai mult de un minut în compania lui era compromisă pentru totdeauna. Sebastian era imoral, un desfrînat. Și se mîndrea cu asta.

Stătea acum relaxat în fotoliu și o privea pe Evangeline apropiindu-se. În încăpere era întuneric. Numai în șemineu ardea un foc slab, iar lumană dată de flăcări se răsfrîngea cu blîndețe asupra chipului fetei. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani. Avea tenul proaspăt și ochii

plini de o candoare pe care el o disprețuise mereu. Sebastian nu admira și nu punea preț pe inocență.

Un gentleman s-ar fi ridicat din fotoliu dar gesturile politicoase nu-și aveau rostul. I-a făcut semn să se aşeze pe fotoliul de lîngă șemineu.

– Stai jos, dacă vrei, i-a spus el. Deși nu m-aș gîndi să stau prea mult, dacă aș fi în locul tău. Mă plăcătisesc repede iar tu nu ai reputația unei interlocutoare strălucite.

Evangeline nici măcar nu a clipit, în ciuda mojicie lui. Sebastian nu s-a putut abține să nu se întrebe cum anume arătase copilăria ei, cea care o făcuse insensibilă la insulte. Orice altă fată ar fi roșit sau ar fi izbucnit în lacrimi. Fie avea mintea cît un bob de mazăre, fie avea o stăpînire de sine admirabilă.

Evangeline și-a dat pelerina jos, a pus-o pe unul dintre brațele fotoliului și s-a așezat cu naturalețe, fără gesturi grațioase sau artificii. Sebastian și-a amintit că era prietenă cu Lillian Bowman, cu sora ei mai mică. Daisy, și cu Annabelle Hunt. Cele patru stătuseră mereu deoparte la balurile și seratele sezonului trecut. Păreau sortite să rămînă nemăritate. Ghinionul le părăsise, de curînd. Annabelle reușise să-și găsească un soț iar Lillian îl vrăjise pe Westcliff. Sebastian se îndoia că norocul avea să fie și de partea acestei făpturi neînsemnate.

Era tentat să o întrebe care era motivul vizitei ei dar se temea că aveau să urmeze lungi șiruri de bîlbîeli care să-i chinuiască pe amîndoi. A aşteptat, forțîndu-se să fie răbdător, ca Evangeline să se hotărască să vorbească. Tăcerea se prelungcea însă iar Sebastian a constatat cu surprindere că ea era de-a dreptul atrăgătoare, în lumina flăcărilor. Nu o privise niciodată cu atenție în trecut. O considerase o roșcată neînsemnată, ușor adusă de spate dar era chiar drăguță.

Sebastian o privea atent, conștient de ușoara tensiune din mușchii lui. A continuat să rămînă relaxat deși vîrfurile degetelor i se afundaseră în catifeaua moale de pe brațele fotoliului. I se părea ciudat acum că nu o remarcase niciodată. Părul ei era de un roșu luminos, părea să-și tragă seva din flăcări și strălucea incandescent. Genele și sprîncenele ei erau roșcat-cafenii iar tenul era cel al unei roșcate autentice, alb și plin de pistruii pe nas și pomeți. Pe Sebastian îl amuzau pistruii aurii care păreau răspîndiți pe fața ei de bagheta magică a unei zîne prietenoase. Avea buze pline, roz și ochi mari, albastri... frumoși, dar lipsiți de emoție, asemenea ochilor unei păpuși de ceară.

– A-am aflat că prietena mea Lillian este acum lady Westcliff, a spus Evangeline, precaută. Ea și lordul Westcliff au pornit spre G-gretna Green de îndată ce el te-a... expediat.

– După ce m-a bătut măr. Acesta este ade-

vărul, a spus Sebastian pe un ton glumeț, știind că ea nu avea cum să nu-i observe vînătăile de pe față. Nu a primit deloc bine vestea că i-am împrumutat aleasa.

– Ai răpit-o, l-a contrazis calmă Evangeline. Cînd împrumuți ceva înseamnă că ai intenția să returnezi acel lucru.

Sebastian a zîmbit pentru prima oară după mult timp.

– Bine, am răpit-o, dacă vrei să fim foarte exacti. De astă ai venit, domnișoară Jenner? Să-mi dai vești despre fericitul cuplu? Subiectul nu mă interesează deloc. A fi bine să spui ceva interesant cît de curînd, pentru că încep să mă plăcătăresc. Mă tem că va trebui să pleci.

– Ai vrut-o pe domnișoara Bowman pentru că este bogată, a spus Evangeline. Ai nevoie să te căsătorești cu cineva cu bani.

– E adevărat, a recunoscut cu ușurință Sebastian. Tatăl meu, ducele, a eșuat în a se achita de singura lui responsabilitate: cea de a păstra intactă averea familiei, ca să am ce moșteni. Pe de altă parte, responsabilitatea mea era să trîndăvesc și să aștept să moară. Eu m-am achitat cu succes de ea. Nu și ducele, însă. Și-a bătut joc de finanțele familiei iar în prezent este impardonabil de sărac și de sănătos.

– Tatăl meu este bogat, a spus Evangeline fără pic de emoție. Și e pe moarte.

– Vreau să mă mărit cu tine. Am nevoie de protecția ta. Tata e prea bolnav și prea slăbit ca să mă poată ajuta și nu vreau să fiu o povară pentru prietenii mei. Știu că s-ar oferi imediat să mă găzduiască la ei, dar chiar și atunci ar trebui să fiu mereu în gardă. O femeie necăsătorită nu se poate pune la adăpost, nici social, nici legal. Nu e drept... dar nu-mi pot permite să mă lupt cu morile de vînt. Tu ai nevoie de o soție bogată. Și tu și eu suntem la fel de disperați, ceea ce mă face să cred că îmi vei accepta propunerea. Dacă o vei face, va trebui să plecăm imediat la Gretna Green. Sunt sigură că rudele mele mă caută deja.

În tăcerea apăsătoare care a urmat, Sebastian a studiat-o cu o privire neprietenoasă. Nu avea încredere în ea. Și nu voia să repete experiența avută, după esecul răpirii de săptămîna trecută.

Ea avea dreptate într-o singură privință. Sebastian era într-adevărat disperat. Îi plăcea să se îmbrace bine, să mănânce bine și să trăiască bine, lucruri care puteau fi confirmate de toți creditorii lui. Urma să nu mai primească alocația lunară de la tatăl său iar banii pe care îi mai avea nu-i ajungeau nici pînă la sfîrșitul lunii. Pentru el, care alegea mereu calea ușoară, oferta era un dar de la Dumnezeu. Dacă Evangeline avea într-adevăr de qînd să se tină de cuvînt.

– Știu că nu trebuie să cauți la dinți calul de dar, a spus Sebastian pe un ton indiferent, dar cît de

bolnav este tatăl tău? Unii oameni zac ani întregi, sătii. Foarte urit din partea lor, să lase atitia oameni să aștepte.

– Nu va trebui să aştepţi prea mult, i-a răspuns ea sec. Mi s-a spus că nu mai are decît două săptămâni de trăit.

– Și ce garanție am că nu te vei răzgîndi înainte de a ajunge la Gretna Green? Știi ce fel de om săint, domnișoară Jenner. Trebuie neapărat să-ți amintesc că ți-am răpit prietena săptămâna trecută și că am vrut să o siluiesc?

Evangeline l-a fulgerat cu privirea. Ochii ei erau asemenea unor safire:

– Ai încercat să o violezi pe Lillian?

– Aşa am amenințat-o.

– Și ți-ai fi dus amenințarea la îndeplinire?

– Nu ştiu. N-am mai făcut pînă acum aşa ceva, dar săt disperat, aşa cum bine ai spus. Şi dacă tot a venit vorba... îmi propui o căsătorie de convenienţă sau ai de gînd să te culci cu mine, cînd si cînd?

Evangeline i-a ignorat întrebarea și a insistat:

– Ai fi obligat-o? Da sau nu?

Sebastian a privit-o ironic.

– Dacă ţi-aş răspunde că nu, de unde ai şti dacă mint sau dacă spun adevărul? Nu. Nu aş fi violat-o. Aceasta este răspunsul pe care îl aştep-tai? Crede-l, atunci. Probabil te vei simţi în si-qurantă. Răspunde-mi acum la întrebare.